

havde ulmet ham i Blodet. Hvorfor ikke dristigt pege derhen, hvor Tampen virkelig brænder? spurgte han sig selv. Havde han overhovedet Ret til at sidde her mellem al denne Letfærdighed og Forfinelse uden at hæve sin Røst imod den? Var det ikke hans Pligt at gøre sit til at vække disse Mennesker op af deres trygge Selvtilfredshed, af denne fornemme Uvidenhed om alt, hvad der fik det store Folks Hjærte til at banke i Fryd og Forventning?

Der blev paa én Gang nogen Uro omkring Bordet. Fra sin allerede temmelig udæskende Lovprisning af Højskolerne og den Aand, der fra dem var udgaaet til Befolkningen paa Landet, kastede han pludselig Talen ind paa Øjeblikkets store Strid mellem Regeringen og Folket.

Alle saa' ængsteligt hen paa Onkel Joachim. Hans Hoved var atter blevet purpurrødt og svulmede op som en Ballon, der fyldes; og ikke saa saare gjorde Emanuel en Standsning i sin Tale, før han med hele sin Overkrops Vægt lagde sig frem over Bordet.

„Tillad mig, Højstærede!“ udbrød han med sin tykke Læsestemme, idet han efter tunghørige Folks Vane lagde en Haand — en højst uaristokratisk Næve med lange Haartotter paa alle Fingerleddene —